

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. marca 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Er 227/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. januára 2018 doručená a 8. februára 2018 doplnená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich práv podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Er 227/2011 (ďalej aj „označené konanie okresného súdu).

Z podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa v exekučnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 13 Er 227/2011 na podklade exekučného titulu, a to rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 6 C 683/2001-544 z 31. augusta 2011 domáha uspokojenia svojej peňažnej pohľadávky vo výške 3 710,30 € voči povinnému [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „povinný“). Okresný súd svojím poverením č. 5204042086 z 13. januára 2012 poveril výkonom exekúcie Exekútorský úrad súdneho exekútora [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], kde sa konanie viedlo pod sp. zn. EX 860/11. Naposledy okresný súd v označenom konaní svojím uznesením č. k. 13 Er 227/2011-128 z 19. decembra 2016 vyhovel návrhu sťažovateľa na zmenu súdneho exekútora a výkonom exekúcie poveril Exekútorský úrad súdneho exekútora [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľ v podanej sťažnosti skonštatoval, že *„V danom prípade posudzované exekučné konanie, ktoré začalo 21.11.2011 spísaním a podaním návrhu na vykonanie exekúcie, trvá už viac ako 6 rokov a dosiaľ neskončilo žiadnym zo spôsobov upravených Exekučným poriadkom.“* a *„Na strane oprávneného existuje legitímne očakávanie, že jeho pohľadávka s príslušenstvom bude úspešne vymožená, pretože na účte povinného, je dostatok finančných prostriedkov na úhradu celej jeho pohľadávky.“* Osobitne sťažovateľ v podanej sťažnosti namietol, že *„Do dnešného dňa... porušovateľ nerozhodol o návrhu povinného na povolenie odkladu exekúcie, ktorý návrh podal povinný ešte v roku 2013, ktorým povinný navrhoval povoliť odklad exekúcie do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 7C/145/2014, v ktorom sa povinný domáhal povolenia obnovy konania z ktorého pochádza exekučný titul.“*, a to za situácie, že *„... dôvody na povolenie odkladu exekúcie neexistujú, nakoľko konanie vedené na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 7C/145/2014 bolo právoplatne skončené uznesením sp. zn. 7C/145/2014-71 zo dňa 28.07.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/587/2015-96 zo dňa 30.09.2015 právoplatným dňa 16.11.2015 procesným neúspechom povinného tak, že jeho*

návrh na povolenie obnovy konania bol právoplatne zamietnutý. Túto skutočnosť sťažovateľ bezodkladne oznámil porušovateľovi, pričom požiadal o vydanie meritórneho rozhodnutia o podaniach povinného.“. V rámci svojej argumentácie sťažovateľ poukázal aj na to, že 10. októbra 2017 podal predsedníčke okresného súdu sťažnosť na prieťahy, v ktorej žiadal, „... aby bolo vo veci vykonané prešetrenie postupu a prijaté opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov“. Na predmetnú sťažnosť odpovedala predsedníčka okresného súdu listom sp. zn. 680/10 z 8. novembra 2017 tak, že „ ... sťažnosť považuje za opodstatnenú, za vzniknuté prieťahy sa ospravedlnila a... vzhľadom k tomu, že vo veci bol vydaný koncept rozhodnutia, ktorý bude sudkyňi predložený na podpis, neboli vykonané iné opatrenia“ a do času podania ústavnej sťažnosti „... o návrhu povinného na zastavenie exekúcie v časti trov právneho zastúpenia a návrhu povinného na povolenie odkladu exekúcie nebolo ani ku dňu 15.01.2018 meritórne rozhodnuté“.

Z písomného doplnenia podanej sťažnosti doručeného ústavnému súdu 8. februára 2018 vyplýva, že okresný súd svojím uznesením č. k. 13 Er 227/2011-138 z 24. januára 2018 rozhodol o zamietnutí návrhu povinného na zastavenie exekúcie v časti trov právneho zastúpenia a návrh povinného na odklad exekúcie nepovolil.

Sťažovateľ v petite podanej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1/ Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 13Er 227/2011 porušené bolo.

2/ Okresnému súdu Piešťany sa prikazuje, aby v konaní sp. zn. 13Er 227/2011 konal bez zbytočných prieťahov.

3/ Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadosťučinenie, vsunie po 1.500,- Eur, ktoré je Okresný súd Piešťany povinný zaplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu cestou právneho zástupcu sťažovateľa.

4/ Okresný súd Piešťany je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z obsahu podanej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ napáda postup okresného súdu v označenom konaní, v rámci ktorého okresný súd rozhodoval aj o návrhu povinného na odklad exekúcie a jej zastavenie v časti trov právneho zastúpenia, o ktorom okresný súd napokon rozhodol svojím uznesením č. k. 13 Er 227/2011-138 z 24. januára 2018.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho

záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd už viackrát rozhodol (I. ÚS 21/99, IV. ÚS 153/03, I. ÚS 33/05), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Ústavný súd preto o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že využil označený právny prostriedok, ktorý má podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), alebo ak sa preukáže, že sťažovateľ túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa názoru ústavného súdu sa podanie sťažnosti na prietahy v konaní v zmysle § 62 a nasl. zákona o súdoch zásadne považuje za účinný prostriedok ochrany takých základných práv, ktoré súvisia so základným právom na súdnu ochranu, ako aj so základným právom na konanie bez zbytočných prietahov (IV. ÚS 153/03, IV. ÚS 278/04). Účinnosť takeého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prietahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch“), ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prietahov a ustanovuje za také prietahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1, § 116 ods. 1 písm. b) a § 118 ods. 1 zákona o sudcoch]. Podobne aj v § 64 ods. 1 zákona o súdoch je ustanovené, že „*Účelom vybavovania sťažnosti je zistiť, či v danej veci boli spôsobené prietahy v konaní...*“. V zmysle prvej vety druhého odseku citovaného zákonného ustanovenia „*Orgán, ktorý vybavuje sťažnosť, je povinný na účel zistenia stavu veci prešetriť všetky skutočnosti.*“. V súvislosti s tým ústavný súd poznamenáva, že vyčerpanie opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje

a na ktorých použitie je oprávnený podľa osobitných predpisov, je jedným z atribútov prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

Z obsahu podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 10. októbra 2017 sťažnosť na prietahy predsedníčke okresného súdu, ktorá listom sp. zn. 680/10 z 8. novembra 2017 sťažovateľa vyrozumela o tom, že „*vo veci bol vydaný koncept rozhodnutia, ktorý bude sudkyni predložený na podpis*“, a v nasledujúcom období sťažovateľ aj fakticky, a to 2. februára 2018, prevzal uznesenie okresného súdu č. k. 13 Er 227/2011-138 z 24. januára 2018 (ktoré aj ústavnému súdu v rámci doplnenia podanej ústavnej sťažnosti doručil). Z uvedeného je teda zrejmé, že sťažnosť na prietahy podaná predsedníčke okresného súdu ako účinný prostriedok nápravy sa prejavila ako účinný prostriedok ochrany sťažovateľom označených práv, o čom bol napokon informovaný aj samotný sťažovateľ, ktorý mal/mohol poskytnúť okresnému súdu pred podaním sťažnosti ústavnému súdu čas potrebný na vykonanie nápravy, k čomu však z jeho strany nedošlo.

Ústavný súd už judikoval, že podanie ústavnej sťažnosti v tak krátkom čase po podaní sťažnosti predsedovi súdu je len formálnym využitím tohto účinného prostriedku nápravy a nepredstavuje dostatočný časový priestor na poskytnutie možnosti napadnutému všeobecnému súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený svojou nečinnosťou

(IV. ÚS 74/05, IV. ÚS 48/06, II. ÚS 101/06, I. ÚS 233/08). Na to, aby sťažnosť mohla priniesť efektívny účinok, ústavný súd považuje za potrebné poskytnúť všeobecnému súdu časový priestor na prijatie opatrení s cieľom nápravy a odstránenia protiprávneho stavu zapríčineného nečinnosťou alebo neefektívnou činnosťou (IV. ÚS 78/07, IV. ÚS 59/08, IV. ÚS 27/09). Postup okresného súdu tomuto napokon aj zodpovedal, pretože jeho reakciou bolo zintenzívnenie svojej činnosti, čo sa prejavilo aj vydaním uznesenia okresného súdu č. k. 13 Er 227/2011-138 z 24. januára 2018 doručeného sťažovateľovi 2. februára 2018. Z uvedeného teda vyplýva, že sťažnosť bola ústavnému súdu podaná predčasne, a to v čase, keď ešte nebolo možné dospieť k záveru, že by vyčerpanie právneho prostriedku nápravy, ktorý zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorého je oprávnený podľa osobitných predpisov, bolo bezúspešné a neprinieslo ním sledovaný cieľ. Táto samotná skutočnosť je dôvodom odmietnutia podanej sťažnosti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vo svojej judikatúre z ostatného obdobia ústavný súd aj vzhľadom na aktuálnu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ištván, Ištvánová proti Slovenskej republike, Bednár proti Slovenskej republike) na požiadavke využitia prostriedkov nápravy v zmysle § 62 a nasl. zákona o súdoch na orgáne štátnej správy dotknutého súdu v zásade už netrvá, ale len v prípadoch, keď dĺžka napadnutého konania v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu je už *prima facie* zjavne neprimeraná (IV. ÚS 26/2012, IV. ÚS 93/2012), čo však v konkrétnych okolnostiach o veci sťažovateľa nemožno bez ďalšieho tvrdiť. V naznačenom smere je potrebné poukázať aj na skutočnosť, že postup okresného súdu pri rozhodovaní o návrhoch povinného na zastavenie exekúcie v časti trov právneho zastúpenia a odklad exekúcie bol determinovaný aj konaním vedeným na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 7 C 145/2014, v ktorom sa povinný domáhal povolenia obnovy konania vedeného na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 6 C 683/2001, z ktorého pochádza exekučný titul.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

Ústavný súd v závere pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí sťažovateľ v tejto veci za predpokladu, že by v ďalšom priebehu napadnutého konania dochádzalo k zbytočným priet'ahom, predložil ústavnému súdu novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. marca 2018